

Karácsonyi Zsolt

A VÉGTELEN EBÉD*I*

Közelítsd meg a dolgok tálaít,
és táplálkozzál étvágyad szerint,
saláta vár sellők szemöldökén,
angol hercegnő
mellein puding.

Nézd, hogy zabálnak régi harcosok,
egyik a sárkánynyelvet zsebbe rejti,
almát hámoznak szende héroszok,
a kardjukat is kezdik
elfeledni.

Arcukon néhány viadal
félig már elvasalt nyoma,
lótuszt kínál körbe
egy könnyű hölgy,
a másik tálcán
rákok potroha...

II

Az ebédet, azt kéne elfeledni:
a hiányzó
az ehető mögül
egyszer talán kipöröghet a fényre,
míg egy nagyúr elnehezül.

III

Úgy hányni most,
hogy rezdüljön a rezgő:
a fénybokor a mennyek közepén,
és ne takarja arcát semmi felhő:
mi benmaradhat, annyi voltam én.

Helikon, 2003/6.

KARÁCSONYI ZSOLT (1977, ARAD) LÍRIKUS